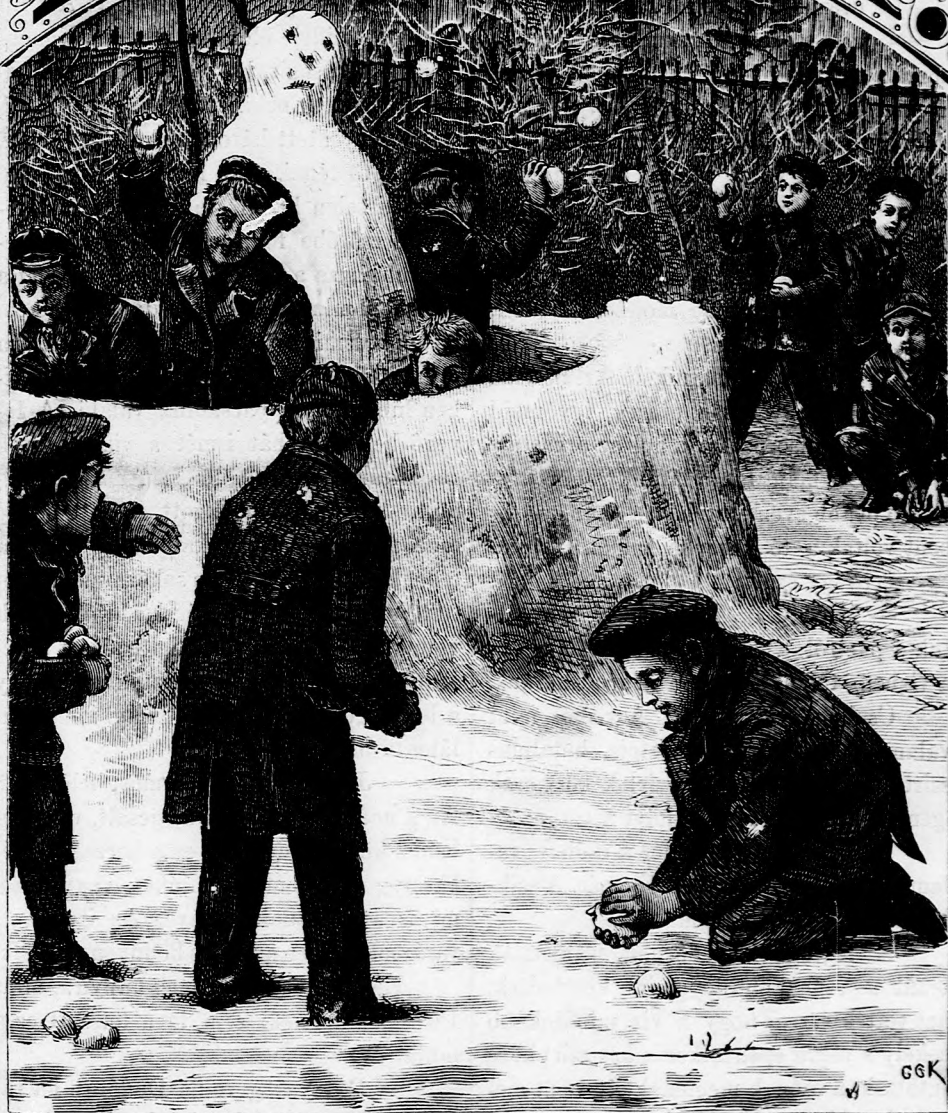

KIS LAP

HÓVÁR OSTROMA. (Lásd a 52. lapon.)

4. szám. — 1881.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XX. kötet.

UTAZÁS TÜN DÉR HONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

EGYSZERRE belé is ültek és Elemér evezni kezdett. Még soha sem evezett s azt hitte, nem fog jól érteni hozzá; de úgy találta, hogy az evezés nagyon könnyű s a kis sajka oly gyorsan siklott tova a víz sima tükrén, mintha a víz alatt huzta volna valaki. S oly kellemesen lengett, ringatózott, hogy Piroska tapsolva mondá:

— Oh, ez még sokkal kedvesebb, mint a kocsikázás. De mond, Elemér, hová megyünk?

— Én bizony nem tudom. Azt hiszem, legjobb, ha egyenesen evezek, így majd eljutunk a tulsó partra, a hol az a kastély látszik. Ott majd talán látunk valamit.

Tovább eveztek tehát s már messze bent voltak a tó közepén, midőn Piroska egyszerre így szólt:

— Nézd csak, Elemér, ezt nem látuk a partról . . . itt sok nagy szikla van a vízben, talán keresztül sem juthatunk.

Csakugyan úgy volt. A vízből mint valami hosszú hegláncz teteje, hatalmas szirtek meredeztek s a szirtek közt csak igen keskeny nyílásokon folyt a víz.

— Talán keresztül fér a csónak valamelyik nyíláson, biztatá Elemér. A sziklákon tul ismét szép sima a tó.

A legtágabb nyílásnak irányozták tehát a csónakot, de amint közeledtek, azt vették észre, hogy a víz mindinkább sekély s végre épen mikor a két szirt közé jutottak, a csónak megfeneklett, nem mehettek többé se előre, se hátra.

Elemér minden erejét megfeszíté, de hiába, a csónak szilárdul oda tapadt a tó fenekéhez. Ijedten bámultak egymásra.

— Most mit tegyünk? szólt Piroska. Itt rekedünk örökre!

— Az szép multság volna! Azt hiszem, most ideje előhívni Dodót . . . megígérte, hogy segít, ha bajba jutunk. Mindjárt füttyentek neki.

Füttyentett háromszor aztán várták, mi fog történni. Azt hitték, hogy Dodó majd hirtelen leszáll valahonnan a levegőből, csőrébe fogja a csónak orrát s keresztül huzza a zátonyon. Nézték is fel a levegőbe minden irányba, de hiába, nem láttak semmit s végre valami furesza zajra lettek figyelmessé, mintha mellettük a vízben lubiczkolva, pacskolna valaki. A levegő helyett tehát ismét a vizet nézték és látták, hogy a tó szinte megelevenült. Mindenfelé mozgott, uszott benne ezer meg ezer aprócska lény s mind a csónak felé sietett. Nem sokára meg lehetett ismerni őket: aprócska leveli békák voltak. Piroska, ki mindig irtózott a békától, bár sokszor magyarázták neki, hogy a béka igen ártatlan kis jószág, most halálosan megijedt.

— Jaj Elemér, mi lesz most belőlünk? Az a gonosz vén Dodó megcsalt, veszedelmbe küldött ide. Oh, ez a borzasztó békasereg most megesz minket, vagy talán mi is átváltozunk békává. Az ilyen elvarázsolt helyen az efféle könnyen megesik!

Elemér nem ijedt meg annyira, mint Piroska; de neki sem igen tetszett ez a multság.

— Csunyaság volna Dodótul, ha rászedne. De már csak várjuk meg, mi tör-

ténik velünk . . . én úgy látom, hogy ezek a kis békák nem jönnek gonosz szándékkal, azt meg épen nem érzem, hogy magam is békává változtam volna. Hát te ?

— Nem tudom . . . még eddig talán én is a régi Piroska vagyok. Szép multság is volna, ha mint békának kellene a vízben uszkálnom, mikor annyi esztendeig kis leány voltam.

— Soha se ijedezzünk előre, várjuk, mi történik. Nézd csak, mit csinálnak ezek a kis teremtések.

Elfelejkettek minden ijedelemről, midőn kissé jobban szemügyre vették, mit csinálnak a kis leveli békák. Csapatostól tódultak a csónak mellé s itt aztán a csónak alá merültek, mindig többen-többen s Elemér és Piroska sokáig meg nem foghatták, mit keresnek ott. Nemsokára azonban megértették, mert a csónak lassanként megmozdult, mintha alólról föl emelték volna. Lassan, óvatosan lóditották meg és tolták előre, míg végre szépen keresztül tolták a zátonyon a tulsó részre, hol a csónak ismét mély vízre jutott.

— Átsegítették zátonyon! szólt Elemér. Lám, Dodó nem csalt meg s ezek a kis békák igen kedves kis teremtések.

— Az ám, szólt Piroska. Nagy köszönettel tartozunk nekik. Mit gondolsz Elemér, talán illenék is, hogy megköszönjük szivességüket.

— Magam is azt hiszem. De hogy köszönjük meg ?

Nem tudott egyebet tenni, minthogy fölállt a csónakban és udvariasan meghajtotta magát. Erre a vízben uszkáló kis békák mindannyian barátságosan bő-

lingattak a fejökkel, amivel bizonyosan azt akarták mondani, hogy szivesen.

— De illenék, hogy te is köszönj nekik, Piroska, szólt Elemér.

— Igen, de félek fölállani a csónakban . . . föl találok billenteni. Inkább csak beszélek.

Aztán a béka-sereghez fordulva, mondá :

— Kedves kis békák, én is nagyon szépen köszönöm jószágtokat s ne haragudjatok, hogy eleinte rozszat gondoltam felőletek. Most látom, hogy igen derék, kedves állatok vagytok.

A kis békák ismét barátságosan bölintottak, aztán nagy mozgás támadt köztük, szépen sorba helyezkedtek, mint valami jól betanított katonaság s egy a többinél valamivel nagyobb és zöldebb színű béka uszott a csapat élére. Nyilván ez volt a vezér. Udvariasan meghajtá magát, aztán sokáig köszörülgette a torkát, amire szüksége is volt, mert hangja ugyancsak brekegős volt, mikor megszólalt illetéknépen :

— Igen tisztelt vendégeink, rendkívül örvendünk, hogy itt láthatjuk a mi kedves tavunkon. Azt a kis segítséget szivesen nyújtottuk, mert mi tisztességtudó békák vagyunk s nem szeretnők, ha valaki kellemetlen emlékekkel távoznék tőlünk. Azért tehát kérjük kedves vendégeinket, hogy látogatásuk fölött külön is kifejezhessük örömünket. Nemde, megengedik ?

— Nagyon udvariasan beszél, sugta Piroska, de nem értem, mit akar.

Én sem igen értem, szólt Elemér, de kötelességünk udvariasan felelni, különben sértve érezhetné magát.

Aztán a békavezérhez fordulva mondá:

— Tisztelt béka ur, szivességök nagyon lekötelez s mindenesetre örömmel fogadjuk tervöket, ámbár, őszintén szólva, nem igen tudjuk, miből áll.

— Oh, csekélység, felelt a békavezér, csak egy kis hangversenyt akarunk rendezni kedves vendégeink tiszteletére. Oh, mi értünk ám a zenéhez, a mi családjunk minden tagja szenvedélyes zenész.

(Folytatása következik.)

Hóvár ostroma.

(Képpel a czimlapon.)

KRISZTUS születése után
1881-ben

Rettenetes harcz dühöngött
Itten a szép Budapesten.

Vitéz »törököt« a »muszka«
Hadaival megtámadta;
Fölszólítá, hogy Hóvárát
Neki rögtön átadja.

Ha nem enged a szavának,
A »török« nem kap kegyelmet!
Amire ez azt felelte:
»Muszka«, tán az eszed elment?»

»Ha Hóvárra fáj a fogad:
Ostromoljad, víjjad, löjöd —
De ne hidd, hogy ránk riasztasz;
Csöppet sem félünk mi tőled!«

»Éjnye hitvány, vad pogányja!...«
Igy dörög felé a »muszka,
»Nem látod, hogy kezem alatt
Mennyi ágyu, mennyi puska?!«

»Mit mi bánjuk!« így a »török«;
»Ha Hóvárra fáj a fogad,
Ne puskázz a szavaiddal,
Hanem gyere érte magad!«

Erre a bátor beszédre
Erős »muszka« dühre förmed,
Hóvárt kezdi ostromolni,
Vélvén hogy a »török« szörnyed.

Pedig dehogy szörnyed, remeg! —
Vissza kartácsol vitézül;
Ugy, hogy kívül a sok »muszka«,
Csak úgy ámul, csak úgy szédül.

Isten tudja meddig kellett
Volna a bösz harcznak állni,
Hogy ha meg nem szólal egy hang:
»Fiuk, jertek uzsonnálni!«

SZEGÉNY VÁNDOROK.

(Képpel a 56–57. lapokon.)

SÜRÜN hull a hó s az apró fehér pihék
addig addig hullanak, míg lassanként
vastag lepelt képeznek a fagyos földön.
szép fehér lepelt, mely, ha rásüt a bágyadt
téli napsugár, csillog, mintha millió apró
gyémántszemmel volna behintve. És a sze-
gény növények, melyek a fagyos földben
dideregtek, örülnek, mert a hótakaró be-
födi őket, meleget tart fölöttük és így
minden nagyobb baj nélkül megélnek, míg
nem sokára majd beköszön a mosolygó
tavasz és elüzi a torzon-borz Tél apót az
ő deres, zuzmarás szakállával.

A kik szánkáznak, a kik hóbabát
épitenek, azok is szeretik a szép fehér
havat; de vannak, a kik csöppet sem sze-
retik s fejünk fölött egyszerre csak az
hangzik:

— Kár! kár!

Bizonyosan azt akarják mondani,
hogy kár a sok hó, jobb volna, ha nem

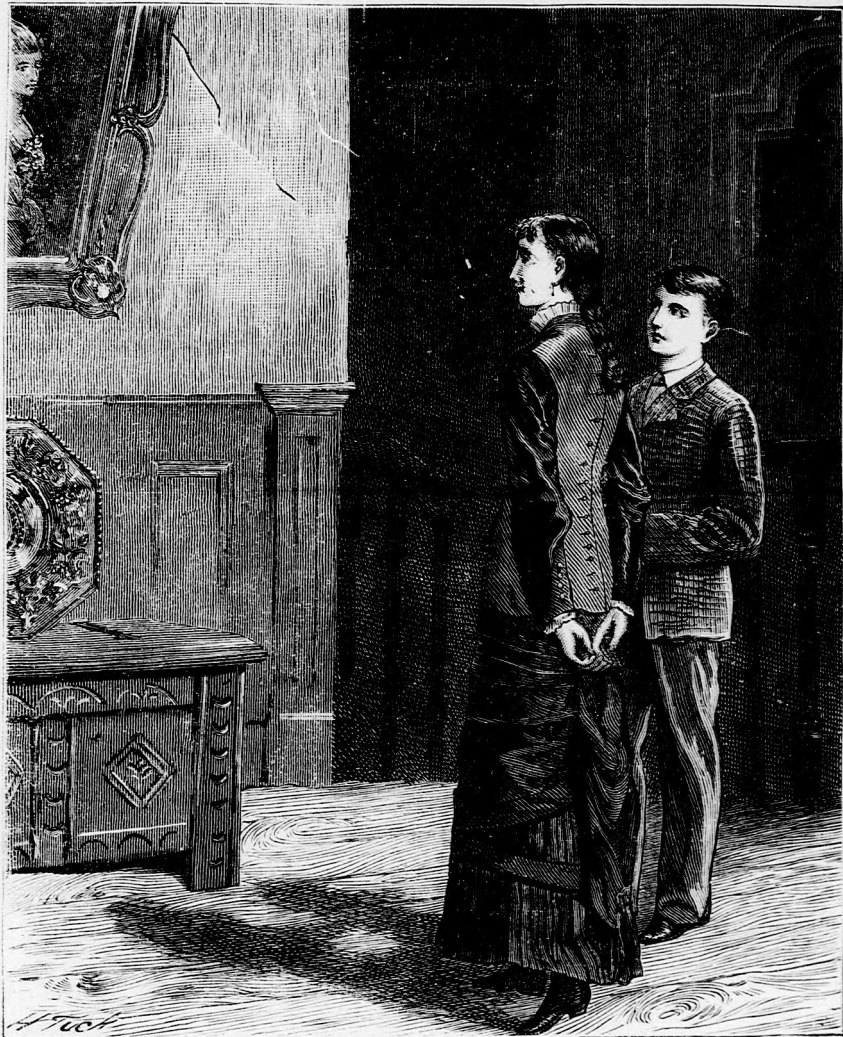
boritaná
nekik, a
ők szegő

Szeg
nek a lev
látha ott

boritaná be oly vastagon a földet. Persze nekik, a kik ezt kiáltják, jobb volna, mert ők szegény éhes varjak, kik nemesak dide-

regnek a téli hidegben, hanem éheznek is, mert nem találhatnak enni valót, mikor a magas hó mindent eltakar.

EGY ARCZKÉP ELŐTT. (Lásd a 63. lapon.)

Szegény vándorok! Ide-oda röpkednek a levegőben s ki-kisétálnak az erdőre, hátha ott a fák alatt talán akadna valami

harapni való. De ott bizony hiába keresnek s szomorú károgaással röpülnek vissza a faluba, városba, seregüstül leteleped-

nek a templomra s a magasabb épületekre, hol nem egy könnyen érheti őket veszedelem s ott gubbaszkodva kiáltozzák:

— Kár! Kár!

Néha-néha neki bátorodnak s le szállnak az utcára, az udvarokba s elcsipnek holmi hulladékot. Nagyon kevéssel beérik most, ugyancsak inséges időt élnek egész télen át. De valahogy mégis csak végig böjtölik s mikor a hó fődte sivar táj fölött szerte vándorolnak, biztatják magukat, hogy a leghosszabb télnék is majd csak vége lesz egyszer és akkor majd ők vig napokat élnek. Csakhogy addig bizony még sokszor fogják ismételni, hogy kár az a sok hó!

— Kár! kár!

A JÁTSZOTÁRSÁK.

(Képpel a 64. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Régebben egyszer olvastam az én kedves »Kis lap« omban, hogy bár közmondásos, mennyire nem szereti egymást a kutya és a macska, mégis sok eset van, mikor igen szépen megbarátkoznak. Erről én most magam győződtem meg s ha kedves Forgó bácsi megengedi, le is írom, egyttal pedig küldöm a rajzot, melyet a nevelő ur készített. Talán érdekelni fogja olvasótársaimat is, ha meglátják a »Kis Lap«-ban.

Van ugyanis nekünk egy igen szelid, vidám kutyácskánk, a hosszuszőrű kis »Pajtás.« Igazi jó pajtásunk mindnyájunknak s ezen még persze nem igen csodálkozunk; de éppen olyan jó pajtása a Mariska hógom kedvencz cziczájának is. Néha-néha ingerkednek ugyan egymással, de soha sem vesznek össze komolyan, szépen ebédelnek együtt s ebéd után egymás mellett heverésznek a puha szőnyegen.

Ezt már úgy megszoktuk, hogy föl sem tűnt nekünk; de az már mégis meglepő volt, mikor láttuk, hogy Pajtás milyen igaz barátsággal viseltetik a czicza ki-

csinyei iránt. Nem igen rég történt, hogy cziczánk egyszerre eltűnt s már elveszettek hittük; félig-meddig meg is sirattuk, mikor egy reggel váratlanul ismét előjött, de nem egyedül, hanem szájában egy piczike cziczuskával. Azután még egy másodikat és egy harmadikat is hozott? Mikor mind a három apró jószág ott hempergett a szőnyegen, a cziczamama hizelegve dörzsö-lődött s föl-fölpillantgatott, mintha mondani akarná:

— Ugy-e szépek az én kicsinyeim, szeretni fogjátok?

Pajtás is látta az új vendégeket s eleinte nagy szemeket meresztett rájuk; nem tudta mire vélni e társaságot. Az öreg czicza fürkésző szemmel nézte, mit fog csinálni s látszott, hogy készen áll kicsinyei védelmére, ha Pajtás talán rosszul fogadná őket. De csakhamar meg lehetett nyugodva. Pajtás kíváncsian odament a kicsinyekhez, megszagoltatta őket, aztán vigan ugrándozni kezdett körülöttük. A kicsi cziczáknak sem kellett több, mindjárt ráálltak a játékra s rövid idő múlva a legjobb barátok lettek.

Azóta sincs a kis cziczáknak kedvesebb multságuk, mint ha Pajtással játszhatnak és Pajtás is majdnem jobban szereti őket, mint saját czicza-mamájok. Az öreg czicza most már néha egész nap oda van egerészni, de a kicsinyek nem bánják, elmulatnak Pajtással. Gyakran elnézegetjük, amint Pajtás kényelmesen elnyújtózva fekszik, a három czicza pedig bujósdit játszik körülötte, hátára, fejére mászik s keresztül-kasul ugrál rajta, ő pedig csak hunyorgatja szemeit, mintha azt mondaná:

— No, csak legyetek vigan, ti kis bohók!

Mi pedig Pajtást most annál inkább szeretjük.

Kedves Forgó bácsit szívesen üdvözölve vagyok

hű kis olvasója FARKAS IMRE.

A N

végre
láttak e
fazekak
nyugt
bökkend

nines, s
felkutat

szólt El
tul is k
többfelé
keresés

A
irányba

Mi
mit csin

Mi
az orsz

mire, es
ugy tel

nyira el
csinál;

kezd le
megbot

lábba á
megtap

gondolk
dnokép

—
mehtn

A NAGYAPA NEVENAPJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

ISSZATÉRTEK tehát a ládához s elfojtott lélekzettel lesték, hogy a szobaleány kinyissa. És mikor végre nyitva volt, hát csakugyan nem láttak egyebet, mint holmi vas serpenyőt, fazekakat és efféléit. Félig meg voltak nyugtatva, de aztán annál nagyobb volt a bökkendő: hol van hát Ödön?

— Annyi bizonyos, hogy a házban nincs, szólta Andor. Hiszen egyszer már felkutattunk minden zugot.

— Én is azt hiszem, hogy kiment, szólta Elek. A kertben vagy még a kerten túl is kell őt keresnünk. Legjobb lesz, ha többfelé oszlunk és kettesével indulunk a keresésre

— Jó lesz, jó lesz! kiálták mindnyájan.

Azonnal el is indultak minden irányban.

Mialatt a házban ez történt, lássuk, mit csinált Ödön?

Mikor a kert hátsó ajtaján kilépett az országuttra, sokáig nem gondolt sem mire, csak futott egyenesen az uton. Szive ugy tele volt haraggal, a szenvedély anynyira elkábitotta, hogy azt se tudta mit csinál; nem vette észre, hogy sötét este kezd lenni, már az utat sem látja. Végre megbotlott, elesett s a mint lassanként lábba állt s felhorzsolt homlokát, orrát megtapogatta, akkor kezdett csak arról gondolkozni, hogy hát hova megy tulajdonképen?

— Legjobban szeretném, ha haza mehetnék! dörmögé magában.

De bármint forrt még benne a méreg, annyi esze mégis maradt, hogy e terv kivetetlenségét belássa. Sötét éjjel neki induljon olyan utnak, mely kocsin is félnapig tart s olyan vidékeken visz keresztül, hol órákig nem talál falut... ez nem lehet, haza nem mehet.

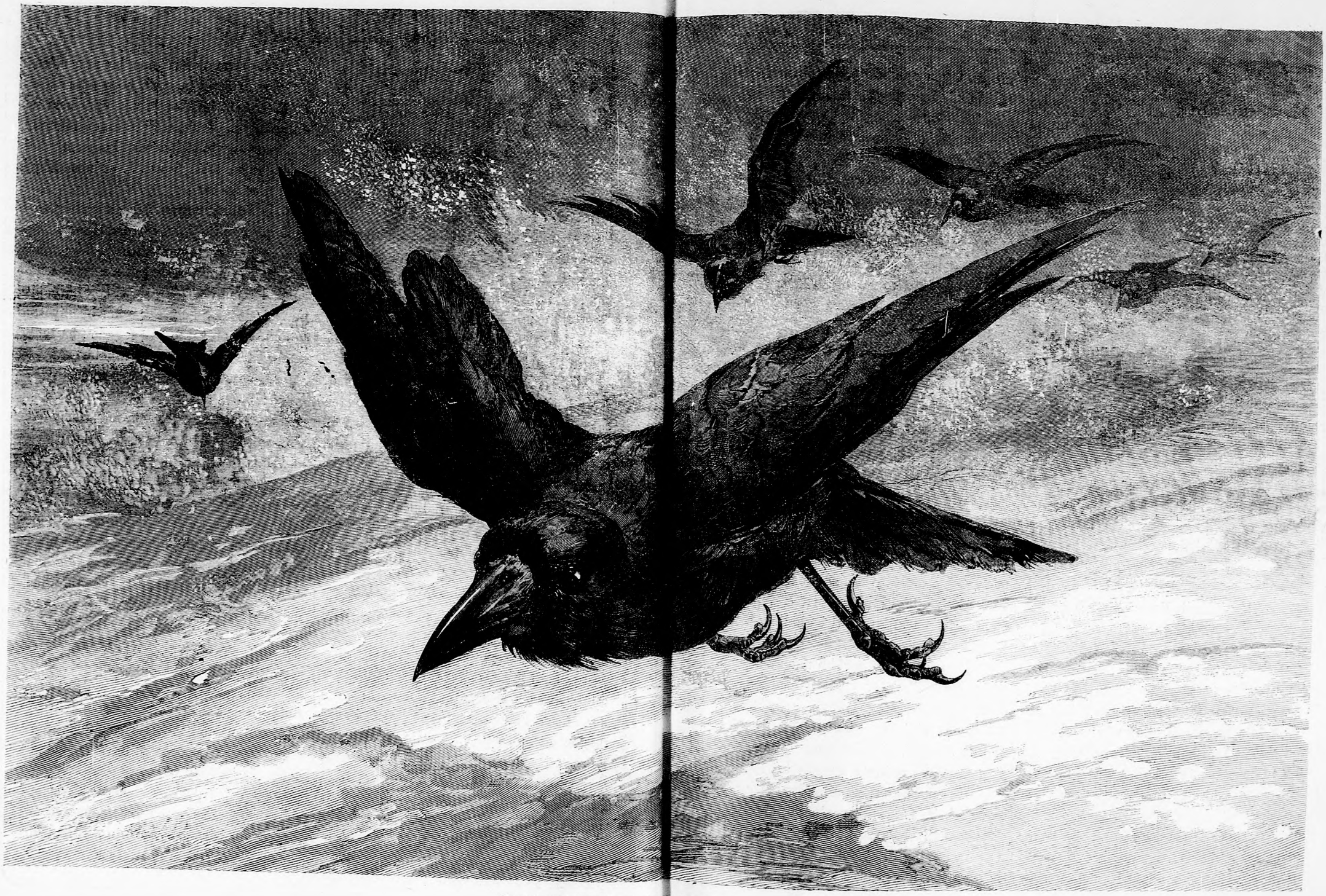
De hát mit tegyen? Itt a szabad ég alatt csak nem töltheti az éjt. Ismerőse a környéken nincs, nem menekülhet sehová, nincs más hátra, mint visszatérni a nagypapa házába. De hogy térjen vissza azok közé, kik gunyolódásukkal elűzték s kik bizonyosan gunyos hahotával fogják fogadni, ha meglátják. E gondolatra még inkább erőt vett rajta a boszuság s ökleit összeszorítva dörmögé:

— Nem, egyikök sem fog látni többé s ha valamelyik szembe száll velem, megkeresüli!

Eszébe sem jutott, hogy talán ő maga is hibás, hogy inkább megbánást kellene éreznie és kibékülésre gondolnia. És mert maga nem gondolt erre, az sem jutott eszébe, hogy talán a többiek eddig már megbánták az ingerkedést, bár tulajdonképen ők kevésbé voltak hibásak, mert Ödön sértegette őket először. Minderre azonban nem gondolt, sértett hiúsága nem engedte, hogy másokról valami jót tegyen föl. Csak azt látta előre, hogy Andor, Laczi, Béla s a leányok is mind miként fogják csufolni, hogy megszökött előlük s most csufosan visszatér, azt pedig még sem érthette el, amit oly nagyon erőszakolt.

Ekkép tépelődve, lassan lépegetett visszafelé s még mindig nem tudta, mit tegyen. De bármennyire nem volt kedvére

(Folytatása az 58. lapon.)

SZEGÉNY VÁNDOROK. (Lásd az 52. lapon.)

(Folytatás az 55. laphoz.)

mégis csak vissza kellett térnie a nagyapa házába. Már teljesen sötét volt, annál sötétebb, mert az ég egészen beborult s esni is kezdett.

— Mind hiába, vissza kell térnem, dörmögé.

Sirt mérgében, hogy nem tehet egyebet, de mégis csak rászánta magát s most már gyors léptekkel ment a ház felé, utközben azon törve a fejét, mikép jusson láttatlanul be a házba.

— Azt hiszem, nem lesz nehéz, gondolá. Sok a vendég a házban, mindenki el van foglalva s most már bizonyosan mindnyájan bent vannak a szobákban. A hátsó ajtón beesonok, szobámba zárkózom s ki nem jövök többé ma este, holnap pedig korán hajnalban, mielőtt a többiek fölébredtek, megkérem a nagymamát, hogy fogasson be és küldjön haza.

E tervben egészen megnyugodott és lassanként közeledett a ház felé. De még néhány száz lépésre volt, mikor hirtelen megállt és aggódva figyelni kezdett. Mintha hangokat hallott volna, sőt mintha épen az ő nevét kiáltoznák.

Mi ez? Talán üldözik? A fiuk talán lesben álltak, valamikép fölismerték a sötétben is és most meg akarják fogni, hogy mint megvert ellenséget behurcolják? Mintha meg is ösmerte volna a hangot, a kis Jani hangját. Nemsokára pedig már a léptek zaja is hallatszott s mindinkább közeledett.

A sötétben nem láthatta ki jön, de óvatosságból letért az utról s egy bokor mögé rejtőzött. Alig egy-két percczel később csakugyan elhaladt mellette egy

kis fiu, kiben Janikát vélte fölismerhetni. Megvárta, míg ez messze elhaladt, aztán hirtelen előugrott.

— Most gyorsan befutok a házba, mielőtt visszatér, gondolá.

De alig ifutott egy-két perczig, egy szerre ismét eléje bukkant valaki, egyenesen utját állta és karjait nyujtotta feléje. Vad haragjában nem gondolt többé semmire, nem is igyekezett fölismerni a sötétben ki áll előtte, hanem csak arra gondolt, hogy most kelepezébe került, mindjárt megcsipik.

— Megkeserüli, a ki élembe áll, mondtam! dörmögé.

Ezzel vadul nekirontott az előtte álló alaknak, öklével mellbe ütötte, s földre tiporta, aztán teljes erejéből futott tovább. Mögötte szivszaggató, fájdalmas sikoltás hangzott s Ödönnek hideg borzongás futott végig egész testén, de azért csak szaladt tovább. Csakhogy az a sikoltás folyton ott esengett a fülében s mintha ismerős hang lett volna, mintha egy őt szerető kedves leánykának panaszos sikoltása lett volna. Hideg veriték lepte el homlokát, megállapodott és hallgatózott. Nem hallott semmit.

De nem tudott tovább menni, s nem tudta ezt a sikoltást elfelejteni. Igen, az nem volt más, mint Irénke, a kedves jó Irénke, a ki bizonyosan az ő keresésére indult Janival, de nem rossz szándékból, hanem mert aggódott eltűnésén.

És ezt csakugyan eltalálta. Mikor a gyermekek Ödön keresésére oszoltak, Irénke Janival a kertet vállalták magukra. Ott nem találtak rá s Jani biztatására a hátsó ajtón kimentek a szabadba. (Lásd a

képet a 6. laphoz, arra, míg Irénke a ház felé kezd

— A ház felé kezd

én még ki

Irénke

s csakugyan tiport, al

lotta.

De

biztatta m

ban csaló

— I

megnézen

talán val

ta'an seg

Bosz

inkább ke

ját maga

hogy dur

semmit se

is kerülh

Meg

biztatta m

—

baja . . .

nagyon .

Ideje, hog

csak kezd

Nel

kapuban

pózhassél

udvaron

el voltak

ban mula

tornáczo

zett szob

Végre te

képet a 61. lapon.) Jó ideig jártak erre-
arra, míg teljesen besötétedett s Irénke
félni kezdett.

— Állj meg hát itt, szólta Jani, majd
én még kissé tovább megyek.

Irénke tehát megállt az ut közepén
s csakugyan ő volt az, a kit Ödön földre
tiport, akinek fájdalmas sikoltását hal-
lotta.

De még nem akarta elhinni; azzal
biztatta magát, hogy nagy izgatottságá-
ban csalódott.

— Mindenesetre visszatérek oda és
megnézem, dörmögé. S ha nem is Irénke...
talán valami baja történt az esésben...
talán segítenem kell rajta.

Boszusága hirtelen elmúlt s annál
inkább kezdte furdalni lelkiismerete. Sa-
ját maga előtt szégyenkezve gondolt arra,
hogy durván bántalmazott valakit, aki
semmit sem vétett neki, a kit könnyen ki
is kerülhetett volna.

Megdöbbenve állt meg, de aztán
biztatta magát:

— Bizonyosan nem történt semmi
baja... hiszen nem is ütöttem meg valami
nagyon... alkalmasint hazament már.
Ideje, hogy én is hazamenjek, mert ugyan-
csak kezd szakadni az eső.

Néhány percz mulva már ott volt a
kapuban s leste, hogy észrevétlenül belo-
pózhassék. Ez nem is volt nehéz, mert az
udvaron nem járt senki, a házbéliek pedig
el voltak foglalva, míg a vendégek a szobá-
ban mulattak. Gyorsan végig szaladt a
tornáczon, benyitott a számára berende-
zett szobába és magára csukta az ajtót.
Végre tehát pihenhet! Nagy izgatottsá-

gában eleinte egészen megőrült, hogy terve
annyira sikerült.

Még nem volt ideje a gondolkodásra,
mert teljesen átázott. Ruhát kellett váltania.
De mikor ezzel elkészült s tétovázva meg-
állt a szoba közepén, hogy most már mit
tegyen? — akkor lassankint érezni kezdte,
hogy hiúságával, erőszakoskodásával mi-
lyen szomorú helyzetbe juttatá magát.
Milyen vigan boldogan mulathatna most
s ime, itt kell lappangnia, mint valami buj-
dosó gonosztevőnek. Amint végig gondolta
mindazt, amit tett, sirva fakadt s leborult
a pamlagra.

De most már nem a haragtól sirt,
hanem a szégyen és megbánás miatt.
Eszébe jutottak jó mamája intései s tisz-
tán belátta, mennyire hibázott. Aztán
eszébe jutott, amit ott kint az uton tett,
Ismét fülébe csengett az a szivszaggató
kiáltás és izgatottan fölugrott.

— Ha mégis Irénke lett volna!
gondolá ijedezve. Ha megtudhatnám, itt-
hon van-e! Akárki volt, gyáva, hitvány
tett volt! De ha épen a kedves jó Irénkét
ütöttem volna le... oh, az borzasztó volna!

Nyugtalanul járt ide-oda a szobában
s végre nem volt maradása, meg kell tudnia,
itt hon van-e Irénke? Lemondott tervéről,
hogy senki se lássa többé itt, nem bánta,
ha a fiuk újra gunyolni fogják is, de ki
mennie, kell meg kell tudnia, történt-e
valami baja Irénkének!

Kilépett a folyósóra s eleinte csak
valamelyik cselédétől akart kérdezősködni;
de hiába várt, egyik sem jött. Elszántan
benyitott tehát a gyermekek szobájába.
Itt ugyancsak nagy meglepetés várta;
nem az, amit leginkább ohajtott volna:

nem látta Irénkét, de egy kis időre szinte meg is feledkezett róla.

A mint ugyanis belépett, a fiuk és leányok mindnyájan nagy örömmel ugráltak fel.

— Itt van Ödön! Megjött! Hála Istennek! kiálták s úgy összeölegették, hogy alig birt szabadulni.

Ilyen fogadtatásra nem volt elkészülve s eleinte alig értette meg, azt hitte, hogy ismét gunyolódnak vele. De Laura aztán így szólt:

— Ugyancsak megriasztottál! Halálos félelemben voltunk miattad egész délután; azt hittük, vissza sem kerülsz többé.

— No, csak hogy itt vagy! szólt Andor. Tudod mit? Hagyjuk abba azt a haszontalan czivakodást... Én megsértettelek, de bocsáss meg... ne haragudjunk tovább...

— Ugy van, szólt Laci kezét nyujtva, felejsük el a történeteket.

Ödönt meghatotta a fiuk barátsága s most már viszont ő kért tőlük bocsánatot. Mikor aztán megkötötték a békét, Ödön körül nézett s aggodalmát lehetőleg titkolva kérde:

— Hát Irénke hol van?

— Irénke? Bizonyosan öltözik... mert mindnyájan ugyancsak megáztunk, mialatt téged kerestünk; át kellett öltöznünk.

Ez kissé megnyugtatta Ödönt; mégis szeretett volna bizonyosabbat megtudni, de nem beszélhetett többet róla, mert Andor most így szólt:

— Most már igazán legfőbb ideje, hogy tisztába jöjjünk a nagyapa felköszönésével; alig van félórai érkezésünk s nem is

tudom, hogy készül el, a ki vállalkozik reá. Gyorsan kell határozni; Béni bácsi éppen most jött meg, bizonyosan itt lesz néhány percz múlva és kérdezni fogja, hányadán vagyunk; gyönyörű dolog lesz, ha megtudja, hogy az egész napot veszekedéssel töltöttük el.

— Igyekezzünk jóvátenni, amit lehet, jegyzé meg Laura. Most már igazán csak a legügyesebbik vállalkozhatik rá; én hát azt mondom, bizzuk meg Ödönt a beszédrel.

— Jól van, legyen! kiálták mindnyájan.

— Nem, nem, szólt Ödön akadozva és pirulva. Nekem már semmi kedvem sincs többé... legyen másvalaki a szónok.

De most már erővel rátolták a dicsőséget.

— Már csak nem szabad meghátrálnod, szólt Vilmácska. Meg kell mutatnod, hogy ilyen rövid idő alatt is elkészülsz és nem maradunk szegyeiben a nagyapa, Béni bácsi meg a vendégek előtt.

Ödönnek persze könnyű volt ezt megmutatni, mert még otthon elkészült a köszöntővel. De most már igazán nem bánta volna, ha el sem mondja. Mivel azonban annyira erőszakolták mégis csak beleegyezett; hiúsága is kezdett lassanként újra föléledni s a szomszéd szobába vonult, hogy még egyszer átolvassa, jól megtanulja mondokáját. A többiek ezalatt játszottak s csak azon csodálkoztak, hogy Béni bácsi feléjük sem néz, nem törődik vele, illő módon fognak-e a nagyapa elé lépni.

Alig egy kis negyedóra múlva Ödön előjött s jelenté, hogy már ő kész a köszöntővel.

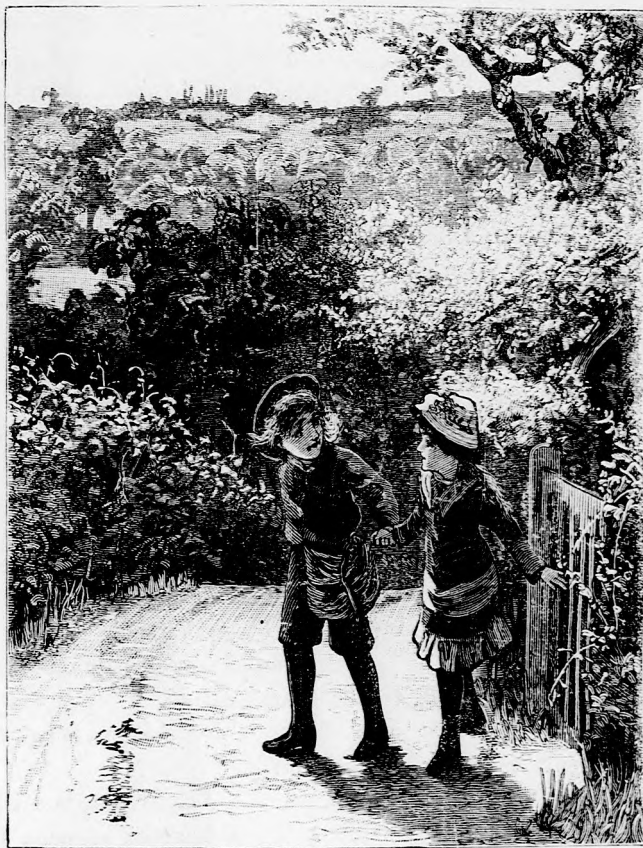
— I
Laura. A
nak a na
ledkezett
zonyosan

Ödönre ol
szinte meg

— M
Jól van,
Ödön nem

— Ideje is, hogy menjünk, szólta Laura. A vendégek már mind együtt vannak a nagy teremben. Béni bácsi megfellelkezett rólunk, de nagyapácska már bizonyosan vár.

Szépen sorba álltak tehát és megindultak, élükön Ödönnel; de épen akkor, hogy Béni bácsi belépett az ajtón. Megörültek, de csak egy pillanatra, mert Béni bácsi szokatlanul komoly volt s kivált

... KIMENTEK A SZABADBA. (Lásd a 59. lapon.)

Ödönre olyan pillantást vetett, hogy Ödön szinte megborzadt és elhalványodott.

— Mentek a nagyapához, gyermekek? Jól van, csak menjetek. De ugy hiszem, Ödön nem megy veletek.

— Oh, hová gondol bácsika! kiálták mindnyájan. Hiszen ő fog beszélni! Nélküle nem is mehetnénk.

— Majd Elek mond egypár szót, ami épen eszébe jut; nagyapácska mege-

légszik kevés szóval is ha igaz szivből mondják. De azt hiszem Ödönnek nem volna kellemes, ha a nagyapa azt kérdezné tőle, hol van Irénke?

Ödön halálsápadt lett s a többiek is meghökkenve néztek körül. Csakugyan, Irénke nem volt köztük. De mielőtt kérdezősködhettek volna, Béni bácsi komolyan és szigoruan így szólt:

— Tegyétek, amint mondtam. Nem szabad megkeseríteni a jó nagyapának e kedves óráját. Nem fogja észrevenni, hogy Ödön és Irénke hiányzanak. Aztán legyetek vigan, mulassatok.

A gyermekek engedelmeskedtek s elmentek, Ödön pedig reszkető hangon kérde:

— Béni bácsi . . . kedves Béni bácsi, mit tud Irénkéről? Hol van Irénke?

Béni bácsi szó nélkül karon fogta Ödönt s a ház legtulsó végén levő egyik csöndes szobába vezette. A szoba csak gyengén volt megvilágítva; az ágy mellett Irénke mamája ült s az ágyban egy sápadt gyermek feküdt — Irénke.

Ödön oda akart rohanni, de Irénke mamája intett.

— Alszik; mondá halkan.

Lábujj-hegyen léptek közelebb s Béni bácsi a leánykára mutatva, így szólt Ödönhöz:

— Ez a te műved!

Ödön borzadva látta, hogy Irénkének feje, kezei be vannak kötözve — súlyosan meg van sebesülve.

Könny tolult szemébe s nem tudott szólani; Béni bácsipedig halkan folytató:

— Csak a Gondviselésnek köszönhetjük, hogy még nagyobb szerencsétlenség nem történt. Mikor este kocsimon visszatartém, a lovak hirtelen meghorkantak s nem akartak előre menni, szerencsére! Mert agyongázolták volna a szegény leánykát. Eszméletlenül hevert ott a földön!

Ödön szólani akart valamit, de Béni bácsi nem engedte.

— Ne mentegesd magadat! Tudok mindent. A szegény gyermek, mikor eszméletre tért, elmondta s még akkor is téged mentetett, a ki úgy földre tiportad, hogy most sebek borítják fejét. Adj hálát az Égnek, hogy meg nem ölted.

Szörnyebb büntetés nem érhetne volna Ödönt, mint hogy ezt kellett látnia, hallania. Irénke, a ki őt úgy szerette s a kit ő is igazán szeretett — Irénke lett az ő vak indulatának áldozata!

A kis beteg egyszerre fölrezzent s megpillantván Ödönt, mosolyogni igyekezett, aztán gyöngye hangon mondá:

— Ödönkém . . . ne haragudjál, én nem akartalak bántani . . . nagyon aggódtam miattad.

Ödön zokogva borult a földre az ágy mellé.

— Oh, Irénke, bocsáss meg!

A leányka szeliden mosolygott, de aztán nagy fájdalmai miatt nem szólhatott többet. Mély csöndben álltak mellette, míg anyja gyöngéden ápolgatta. Ödön majdnem az egész éjt ott virrasztotta s nem kellett neki többé játék, multság, nem vágyott többé arra, hogy a vendégek előtt parádézzon és dicséretet arasson. Őszinte megbánást érzett s ezt igyekezett

be is bizo
hiven me
is bocsán

A t
az estét
történt. I
mesen.

Töb
épült. A
szerette
gasztalga
jó kedvök
mulva ha
tan ért ha
és hiuság
uralkodni

Es

M

M

T

N

H

I

S

I

S

T

»

L

MEGFÉ.

A »
mában kő

H e l
hóty Lujza,

be is bizonyítani, legelőször is azzal, hogy híven megírt mindent mamájának s tőle is bocsánatot kért.

A többiek vigan mulatva töltötték az estét s csak másnap tudták meg, mi történt. Maga Ödön mondta el töredelmesen.

Több napig tartott, míg Irénke föl-épült. A jó gyermek ezután is csak úgy szerette Ödönt mint előbb s még ő vigasztalgatta. Lassankint aztán vissza is tért jó kedvök; de mikor Ödön végre egy hét múlva haza utazott, egészen megváltozottan ért haza; nem felejté a keserű leczkét és hiúságán, indulatosságán okos észszel uralkodni igyekezett.

Egy arczkép előtt.

(Képpel az 53. lapon.)

MILYEN kedves fiatal nő,
Mosolya mi édes,
Tartása mily előkelő,
Nemes és negédes!

*Finom arczán kimondhatlan
Ifju kellem játszik . . .
Sosem láttuk, s mégis olyan
Ismerősnek látszik.*

*S megszólal a nagymamácska
Tünődve eképen:
»Unokáim, hát biz ez a
Leánykori képem!«*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 2. számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Alabastrom.“

Helyesen fejtették meg: Berhóty Lujza, Károly és István, Vész Ilona, Kohner

Aladár és Jenő, Tarafás Ilona, Révy László, Politzer Gizella és Adél, Klein Dezső, Lejtényi Anna, Bogyay Kornél, Bachrach Ernő, Gangel Gizella, Szabó Irma és Berti, Dulácska G. (keresztnevet is ird ki. F. b.), Lippe Emilia, Makay Gyula és Iván, Bálint László, Pongrácz Imre, Singer Alajos, Ihász Sarolta és Irma, Frankfurter Jolánka, Ballagi Malvin, Kétli Laczi és Pista, Herzberg Pali, Stein Rikkárd, Faschó-Moys Margit, Szalmay Mariska, Capelle Vilma és Adél, Fabriczius Ferencsi, Magyary Kornél, Szalla Laczi, Schönherr Szidike, Plavics Emma, Fekete Rózsa, Jolán és Ida, Pick Emil, Hubinszky Ida, Fülöp Regina és Kálmán, Lator Ilona, Chizer Etelka, Maklár Margit és Téglás Julia, Zelerin Vilma és Gyula, Drexler Netti, Hallóssy Margit, Káplár Ida, Rappensberger Sándor, Beer Gyula és Lajos, Csuhá István, Buday Emma, Hecht Emil, Fligl József, Szily Margit, Szöke Ilonka és Endre, Héder Lajos, Rétay Sándor, Müller Malvin és Adél, Willóner Judit, Práger Ilka, Emma és Gyula, Faragó Pista, Péchy Márta, Gutmann Klementina, Csukássy Jenő, Stokinger Ella és Mari, Strassburger Malvin és Olli, Mészáros Tónika, Paál Andor és Géza, Friedmann Vilmos, Tóth Kata és Ilona, Mendl Hermina, Miklós és Jakab, Dombay Pisti, Lessediczky Mariska, Bacskády Zoltán, Schossberger Ella, Cezarin és Sándor, Harkai Aranka, Schwarz Benő, Geőcze Anna és Zoárd, Becsky Aladár és Béla (sajátkezü irást kívánok: néhány soros levélkére a legnagyobb elfoglaltság mellett is jut idő. F. b.) Bloch Róza és Adolf, Teszáry Laczi és Feri, Frantz Miklós, Spitzer Ernő, Vollner Pepike, Konkoly Paula, Körmendy Anna, Friedmann Janka és Róza, Lederer Margit, Böhm Berta, Liptay Sarolta, Kardos Frida és Irma, Nyul Erzsébet, Krebsz József, Weisz Miksa, Simon és Manó, Latzkó Klára, Pilhoffer Nándor.

*

A »KIS LAP« XX. köt. 1. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Stockinger Mari és Ella, Schönherr Szidike, Plavics Emma, Nyul Erzsébet, Fekete Rózsa, Jolán és Ida, Fülöp Regina és Kálmán, Chizer Etelka, Hallóssy Margit, Szily Margit, Gross Frigyes, Feldreich Laura és Gizella, Szöke Ilonka és Endre, Csukássy Jenő, Strassburger Malvina és Olli, Mészáros Tónika, Paál Andor és Ilona, Friedmann Vilmos, Tóth Kata és Ilona, Mendl Hermin, Miklós és Jakab, Bacskády Zoltán, Schwarz Benő, Becsky Aladár és Béla, Bloch Róza és Adolf, Teszáry Laczi és Feri, Frantz Miklós, Spitzer Ernő, Vollner Pepike, Lessediczky Mariska, Weisz Ernő, Ofner Irma, Kardos Frida és Irma, Krebsz József, Weisz Miksa, Simon és Manó.

A JÁTSZÓTÁRSÁK. (Lásd a 54. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.